

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Bc. J. M.**, zast. JUDr. Hanou Marvanovou, advokátkou se sídlem Újezd 19, Praha 1 – Malá Strana, proti žalované: **Veterinární a farmaceutická univerzita Brno**, se sídlem Palackého tř. 1/3, Brno, proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 14. 1. 2013, čj. 113 018/2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2015, čj. 30 A 34/2013-47, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím žalobce požádal žalovanou, aby mu mj. sdělila „základní osobní údaje podle § 8b odst. 3 InfZ o platech, odměnách a jiných obdobných plnění z veřejných prostředků v roce 2011 poskytnutých vedoucím představitelům vysoké školy (rektor, prorektor, kvestor, kancléř, vedoucí pracovníci rektorátu); výši plnění daného druhu uveďte prosím jednotlivě u každého z uvedených představitelů vysoké školy za každý měsíc roku 2011“. K výzvě žalované k doplnění žádosti žalobce upřesnil, že termínem vedoucí pracovníci rektorátu označil „všechny osoby, které nejsou výše výslovně jmenovány, jsou podle vnitřních předpisů zařazeni do rektorátu veřejné vysoké školy, jsou vedoucími zaměstnanci organizační složky podle § 73 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, jejich přímým nadřízeným je některá z osob výše výslovně vyjmenovaná, pokud vedoucí pracovník rektorátu nakládá s veřejnými prostředky nebo jménem veřejné vysoké školy rozhoduje v její působnosti“. Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2012 kvestorka žalované poskytnutí těchto informací podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítla. Žalobce se odvolal. Rozhodnutím označeným v záhlaví rektor žalované rozhodnutím odvolání zamítl. Žalobce následně podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, které krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí rektora žalované zrušil.

[2] Proti napadenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tvrdí, že je vázaná rozsudkem krajského soudu a měla by tedy opětovně rozhodovat o žalobcem podaném odvolání. Pokud by však Nejvyšší správní soud k její kasační stížnosti zrušil rozsudek krajského soudu, obživne její původní rozhodnutí. Za předpokladu, že by v mezidobí v souladu s názory krajského soudu vydala nové rozhodnutí, vedle sebe by existovala dvě různá rozhodnutí stěžovatelky v téže věci. Stěžovatelka proto spatřuje

důvody svědčící pro přiznání odkladného účinku v potřebě zachovat právní jistotu účastníků řízení. Stěžovatelce by tak realizací napadeného rozsudku krajského soudu vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci, který se na povinných často s žádostmi o různé informace obrací.

[3] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[4] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pozastavuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[5] Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku poukazem na možnou existenci dvou různých správních rozhodnutí v téže věci. Povinnost stěžovatelky rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku však nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, v němž rozšířený senát NSS konstatoval, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Sama skutečnost, že správní orgán má povinnost rozhodnout o věci v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, nemůže vést k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť z tohoto důvodu by musel být odkladný účinek přiznáván ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo zrušeno. Takový postup by však odporoval smyslu a účelu zákonné úpravy. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu je vyhrazeno pro ojedinělé případy, kdy by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky.

[7] O takovou mimořádnou situaci se nicméně v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatelka nic takového netvrdila. Z tvrzení stěžovatelky nevyplývá, že by výkon napadeného rozsudku mohl mít takové právní následky, které by pro stěžovatelku znamenaly nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka pouze laxe, bez uvedení konkrétních důvodů, tvrdí, že její újma by v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti byla větší, než jaká by vznikla jejím přiznáním žalobci.

[8] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti zamítl.

[9] Usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu